

Előfizetési árak:

ostán vagy házhoz küldve:
Egész évre. 20.— kor.
Félévre . 10.— kor.
Negyedévre 5.— kor.
Egy hónapra 1.70 kor

Egyes szám ára 8 fill.

DEBRECZENI ELLENŐR

A SZABADELVÜPÁRT KÖZLÖNYE

Hirdetések díja:

Egy □ cm. területenként 8 fillér.
Nyilttér és magánérdekű közlemények soronként 40 fillér.

Megjelenik minden nap, az ünnepek és vasárnapok kivételével.

Szerkesztőség: Kossuth-utca 13.

Ide küldendők a lap szellemi részét illető közlemények.

Felelős szerkesztő:

Dr. Orbán József.

Kiadóhivatal: Kossuth-utca 13.

Előfizetés, hirdetés és magánérdekű közlemények felvétele.

Városunk gazdálkodása.

Debreczen, decz. 7.

A főváros gazdálkodási rendszerének reformálása napok óta foglalkoztatja a közvéleményt s a pénzügyi kalamitás megszüntetésére különböző javaslatok tettek, melyek legnagyobb részét megegyeznek abban, hogy a takarékosagra az eddiginél nagyobb mértékben szükség van és hogy a fővárosnak bizonyos üzemetek, melyek közérdekű természetűknél fogva a nagy közönséget érdeklik, kezébe kiengedni nem szabad; ellenben szintén általánossá lett az a vélemény is, hogy az adófokozás lehetősége teljesen ki van zárva s hogy a progresszív adóztatás életbeléptetése az a mód, mely ugy a főváros, mint a lakosság érdekeinek leginkább megfelel.

A mi a fővárosra nagyban, ugyanaz áll reánk kicsinyben s midőn a főváros pénzügyi zavarait tárgyalni hallottuk, ugyanazon bajok létezését konstatálhattuk Debreczenben is.

Debreczen város gazdálkodási rendszere, mely régi idő óta nagyon kevés változtatáson ment keresztül, szintén alapos reformá-

lásra szorul, ha azt nem akarjuk, hogy városunk anyagi helyzete miatt a stagnálás veszélyének legyen kitéve. Nálunk is szükség van a takarékosagra az eddiginél fokozottabb mértékben, mert Debreczen városa sok oly felesleges kiadást tett az utóbbi években, melyeket érdekeinek veszélyeztetése nélkül mellőzhetett volna.

Teljesen igaz, hogy jótékony és humánus célok előmozdítása első sorban a város feladatát képezi, de másoldalról nem helyeselhető, hogy akármily közérdekű, humanitárius vagy pénzügyi vállalat keletkezik, mindjárt a város anyagi segélyezéséért folyamodik és azt rendszerint meg is nyeri s a sok felesleges költségek miatt aztán a legszükségesebb kiadások fedezésére, a legméltóbb intézmények támogatására városunk elegendő erővel nem bír s szorult helyzetében a községi pótdó fokozásához folyamodik.

Ez a gazdálkodási rendszer tehát mielőbbi reformálásra szorul s reméljük, hogy a legutóbbi közgyűlés határozata e tekintetben a kibontakozáshoz fog vezetni. Mert az adófokozás útján haladunk többé nem szabad. A községi pót-

adó ugyan nem oly rendkívüli nagy még nálunk, mint más hasonló városokban, például Szegeden, Szabadkán, Hódmezővásárhelyen, hol a pótdó nagysága csaknem az egyenesadó nagyságát éri el, de ebből kedvező következtetést gazdálkodási rendszerünkre nem vonhatunk, hiszen alig néhány éve, hogy a pótdó városunk pénzügyi életében ismeretes s már is majdnem ötven százalékra emelkedett.

A progresszív adóztatási rendszer kell tehát behozni s első sorban biztosítani kell az egyéni megélhetést s a magasabb jövedelmet nagyobb mértékben kell megadóztatni, épenugy mint azt a fővárosban kontemplálják, mert a kis emberre az eddiginél nagyobb terhet róni, nem felel nem az egyenlő teherviselés elvének.

Az intenzívebb gazdálkodás behozatalának eszméje hozza magával, hogy városunk jövedelmének fokozását a Hortobágy célszerűbb és fokozatosabb kihasználása útján eszközöljük. Ez a rengeteg holt tőke nem maradhat tovább kihasználatlanul s mintegy önként kínálkozik pénzügyi bajaink megszüntetésére. Lehetnek talán jogi természetű agályonk, melyek a megoldás ezen

TÁRCZA

A kuthoz temesetek . . .

Irta: Bibó Lajos.

Valahol a kecskeméti homokbuczkák között született, lombos akácok hús árnyában, egy utszéli cigánysátor alatt. Apja, az öreg Zsiga cigány, begöngyölte a síró apróságot a sátorból leszakított füstös rongyba, megmutatta a mosolygó rajkóknak s elnevezte Évának.

Ennyiből állott a keresztelési ceremónia.

Azután együtt nevelkedett a többi szurtos purdéval, vándorolta ő is szélthosszig az országot, megtanult kártyát vetni, jövendőt mondani.

A nyári nap rekkenő heve hamvas, olajbarna arczát pirosra perzselte, míg homlokát teleszórtá csillogó hóval a téli éjszákak zimankója. És erre a homlokra rendetlen összevisszaságban ráhullott a hullámos, aczélfényű zuhatag, miket fűrtökbe göngyölített a kavargó fürgeteg. Mikorra idekerült hozzánk, a vásárhelyi délibábos rónára, már nagy volt, egészen fölcsiperedett leány s a pásztoremberek úgy hívták:

— Évike, a szép cigányleány.

Mélytűzű, ábrándos szemeiben annyi forró vágy, epedő mámor, lázas szenvedély égett, amennyi épen elég volt egy hosszú élet boldogtalanságának a megteremtésére. Ezek nélkül a villogó szemek nélkül, melyek tele voltak babonás delejjel, talán a Török Mihály uram számadója, Szabó Bandi, a nyalka csikós sem vette volna észre a leányt.

Hanem mikor beletekintett a mélységes szempárba, odatapadt hozzá a szeme, a szive, a lelke.

Valami megnevezhetetlen, örült vágy szállta meg szívét: letörni ezt a harmatos, üde virágot.

Bomlott utána a legény.

Meleg délben, mikor hevesen tűzött a nap a rónára s messziről a sugártornyot felkapta a délibáb a hátára, oda terelte Bandi a nyáját az itatóhoz, leheveredett a virágos gyepre, tekintete a csomorkányi-ut szélén szürkellő sátrakra tapadt s bánatos szavu tilinkójával igyekezett kicsalni a leányt magához a szikes pusztára.

A vén pásztor, az öreg Gyurka bácsi csóválta a fejét.

— Mit akarhat ez a gyerek?

Egyszer aztán szép csillagos estén, a holdvilág ezüstös fényénél találkozott a kutra siető leánnyal. Hirtelen, egy rövidke szempillantás alatt a leány mellett termett, megölelte és megcsipkedte az arczát.

— Te Évike, olyan vagy, mint egy szent, ma-holnap bucsura járnak hozzád.

A cigányleány megrebbent, mint a fészken fogott madár s csak félve tekintett a csikós kipirult arczába.

— Jövendőt akar mondatni kigyelmed?

Bandi megfogta a remegő kezeket, melyeknek kicsinységét egy nagyságos asszony is megirigyelhette volna, átkarolta a hajlékony derekat s a leányt lekényszerítette maga mellé, a virágos gyepre.

— Azt, jövendőt. Olvasd ki a szememből, szeretlek-e téged s azután mondd meg, mikor leszel az enyém?

Évike összerezett. A forró vér végigbizsergett erein.

— A kendé?... Hát miért lennék én a magáé? Mit csinálna maga velem, az ágról szakadt cigányleánnyal?

És jóízű kaczagott a szerelmes legényen.

A számadó ket erős karjával magához szorította a vergődő leányt s csattanó, piros ajkaira rálopott egy csókot.

— Mit csinálnék?... Hát fészket raknék magamnak az öledben.

Évike gyors mozdulattal kiröppent a legény karjaiból s eliramlott a sátor irányában.

Hanem azért másnap ismét megjelent a kuthánál. Megszerette Bandinak a beszédét, az ölelését, a ki értette a módját, hogyan kell és mivel kell elbűvölni a szép cigányleányt.

Az öreg Gyurka hiába évődött a legénynyel, nem ért semmit a pörölése, Bandi oda se ügített neki. Másutt járt az esze, valahol a turi vásáron, honnan feles gyűrűt, piros perkálszoknyát hoz Évikének.

— Azután vigyázzon kend a ménesre, a mig odajárok!

— Nem jó vége lesz ennek, Bandi.

— Már miért ne lenne? Nem bántom én a Török Mihály uram jószágát. Van elég csikó tul a Tiszán is!...

— Sűrűn járnak erre a perzekutorok, fiam.

— Nincsen olyan pandur a világon, kitől én megijedjek, bátya!

És a vacsoracsillag fényénél nekivágott a sötétlő pusztának. Hol járt és merre, az, nem tudta senki. Hanem másnap este, mit

módja ellen előtérbe nyomulhatnak, ezek azonban nem bírnak oly nagy fontossággal, hogy a kérdés megoldása elé ellenállhatlan súlylyal nehezédnének.

A köztermészetű üzemek cél-szerűbb kihasználása is egyik biztos alapja a jövedelmek fokozásának. A város az általa kezelt üzemek folytatása miatt eddig sok oldalról megtámadtatásnak volt kitéve, melyek azonban tekintetbe nem jöhetnek. A közvilágítás, a közlekedés minden neme, mint legközvetlenebbül köztermészetű funkciók — a fővárosi sajtó egyértelmű kijelentései szerint is — hatósági ellátást igényelnek, mert a közönség érdekei ily kezelés mellett vannak legjobban megoltalmazva s ez üzemek oly jövedelmi forrásul szolgálnak, melyek állandó természetűknél fogva városi kezelésre nagyon alkalmasak, mert a mi ily kezelés mellett jövedelemként előáll, az a közönség érdekében használtatik fel. Más városokban azért panaszkodnak a városi vezetőségre, hogy az ily köztermészetű üzemek kihasználását mellőzi, nincs tehát értelme annak, hogy Debreczen város e tekintetben kivételt képezzen.

Városunk fináncziális helyzetének jobbra fordulását tehát takarékoság, intenzivebb gazdálkodás és a közérdekű üzemek célszerűbb kihasználása útján kívánjuk elérni. Hiszszük, hogy a kiküldött bizottság e szempontokat nem fogja figyelmen kívül hagyni és hogy e kérdésben elfoglalandó álláspontját és nézeteit a sajtó útján közzé fogja tenni, hogy a közönségnek

alkalmat adjon ezen legvitálisabb érdekei felett eszmét cserélni s a legcélszerűbb megoldási módot megtalálni és a gyakorlatban érvényesíteni.

A képviselőház hétfőn délelőtt 10 órakor tartja legközelebbi ülését, a melyen az állami beruházásokról szóló törvényjavaslat kerül tárgyalásra.

A képviselőház bizottságaiból. A pénzügyi bizottság december hó 9-én, vasárnap délelőtt 11 órakor ülést tart, a melyen az indennitást tárgyalják. — A véderőbizottság hétfőn délután 5 órakor tartandó ülésében tárgyalja az ujonezjavaslatokat és a honvédelmi miniszter jelentéseit. — Az 1892. évi XXI. t. cz. 9. §-a értelmében a valutarendezés céljaira szükséges arany beszerzését és felhasználását ellenőrző bizottság 10-én délelőtt fél 10 órakor a pénzügyminiszteriumban ülést tart.

Közbiztonságunk.

Debreczen, december 7.

(Sz.) Az emberek társaságba léptek együtt s megalapították a mai társadalmat, részint azért, hogy önművelődésüket az egymással való kölcsönös érintkezés folytán annál intenzivebben kifejlesszék; részint azért, hogy a személyük, tulajdonuk ellen irányuló veszedelmet annál sikeresebben visszaverhessék.

A munkára teremtett embernek nagyon is szüksége van arra, hogy küzdéssel, fáradsággal megszerzett tulajdonától ne fosztassék meg gonosz kezek által; szüksége van arra, hogy személyes szabadságát, életét biztonságban tudja és épen ezért az emberek egyedéből álló társadalom nem riadt vissza semmi áldozattól, hogy a közbiztonságot minél szilárdabb alapokra fektesse.

Ha minden ember munkás és hasznos tagja iparkodnék lenni a nagy társadalom-

nak; ha mindenki tudná és tenné kötelességét, akkor feleslegessé válnék a tulságos vigyázat, akkor önmaga az egyes ember lenne az a szigorú őriző, ki nem engedne meg a más tulajdona elorzását, sőt erre szükség sem lenne, de — sajnos — a mint a tiszta aranynak is megvan a salakja, tiszta buzának a szemetje, úgy a társadalom kebelében is találtak oly elemek, kik a tisztességes munkát kerülve, mások keserves munkával megszerzett vagyona eltulajdonításával igyekeznek maguknak gondtalan életet biztosítani.

A törvény tiltja és szigorúan bünteti a rablást, lopást, a betörést; a társadalom kiveteli kebeléből a megrögzött csavargókat és a közbiztonság őrei folytonos felügyelet alatt tartják egyesek tulajdonát és ennek ellenére mégis számtalan esetben sikerül a börtönre megért csavargóknak érzékeny károkat okozni.

Városunkban — különösen az utóbbi időben — a lapok napról-napra pertraktálják, hogy egyik, vagy másik utcán békésen haladókat leselkedő csavargók támadtak meg és a halálra rémitettől elrabolták a pénzét.

Jóllehet oly nagy városban, mint Debreczen, néhány efféle esetről nem lehet még arra következtetni, hogy a közbiztonság megrendült volna, — mint némely lapok teszik azt a nagyobb hatás kedvéért, — mindazáltal szemet sem lehet hunyni az esetek felett, mert az ismétlődő utcai támadások arra mutatnak, hogy itt szervezett csavargóbanda üzi veszedelmes mesterségét és ha idejekorán a törvény kezébe nem adtának, közel áll az idő, hogy annál merészebben lépnek fel.

A közbiztonság őreinek tehát kötelességük megvitatni ez abnormális állapotot s minden lehető eszközzel odahatni, hogy e vakmerő támadók minél előbb kiirtassanak a város területéről.

kor Évike eljött a kúthoz, megrakta az életkebelét mindenféle czipra, drága portékával.

Az öreg Zsiga tudott is a dologról, és nem is.

Látta ugyan, hogy Évike egy idő óta megszapordtak a csilingelő aranypénzek a nyakán s hogy rongyos ruhái helyett selyempántlikás zörgős viganói vannak. Azt is hallotta, hogy a nyalka számadóról furesa hírek kezdenek szállongani, de nem törődött velük. Nem bánja, legyen akárhogy, csak a leányát ne bántsa senki, mert akkor... Csak a Lajcsit sajnálta az öreg Zsiga. Mikor áthallatszott az Évike elutasított kérése a hegedülése a szomszéd sátról, azok a szomorú bugó hangok, melyek a cigánylegény ujjai alól röpködve, messzi kirezegték a csendes pusztára, még az öreg embernek is könnybe borult a szeme.

— Ne busulj, Lajcsi, majd megjön még az Évike esze s a te feleséged lesz!

A sápadt cigány megrázta a fejét s bánatosan felelte:

— Soha!

Ő tudta, hogy Évike őt már nem szereti s most is ott hallgatja az elenyésző hangokat a Bandi ölében s a csók és az ölelés elfeledtetni vele apját, anyját, talán még a szégyenét is, minek pedig a küszöbén állott.

Pedig Bandi már kezdte unni a dolgot. Szívét egy másik leányarc kezdte lefoglalni, a gajdosai esárdás leányáé.

Egy borongós őszi estén aztán, mikor Évike ismét a szive fölé akart lapulni, hogy elmondja neki édes titkát, Bandi egész durván ellökte magától.

— Elég volt a játékból, Évike. Eredj vissza a sátorba s menj férjhez a Lajcsihoz, én is megházasodom.

Milyen jót nevetett ezen a leány!

— Meg akarsz házasodni, Bandi? Hát nem vagyok én a te feleséged?

S megpróbált felkuszni a legény széles mellére, hogy meghallgassa a szive verését, a szótlan ajkak sóhajto mondasát.

Bandi vállára vetette a szűrét, szemébe huzta mélyen árvalányhajás kalapját s a leányt durván ellökte magától.

— Te jó voltál szeretőnek, de egy cigányleányt csak nem vehetek el feleségül!

Évikét mintha a borongós őszi hideg szele csapta volna homlokán, úgy összeborzongott.

— Bandi, hát volna hozzá lelked?

— Nem kell ahhoz lélek.

— De ha én szeretlek, ha mindenütt a nyomodban leszek, ha nem hagylok el soha!...

— Akkor... és a fásult szivü legény leoldotta válláról a karikást és megfenyegette vele a leányt. Azután megfordult és elment.

Mikor délezeg alakját elnyelte a sötét, Évike tekintetével odatapadt a füstölő sátrához, honnan a szél még most is kergette a hangokat, sápadt arcán végiggördült egy könyesebb és olyan hangon, mely a sziv verését is elállítja, kiáltott bele az éjbe:

— Apám, megcsalták a lányod!...

És leroskadt a földre, a dörögött virágok közé, eszméletlenül, öntudatlanul.

Késő reggel tért haza, dideregve, fázva, halovány arccal.

A cigányok megbámulták halotthalvány arcát, fénytelen szeméit, összeesett alakját, de nem kérdezett egyikük sem semmit, hanem segítettek az öreg Zsigának ágyat vetni puha, illatos szénából s ráfektették a leányt.

Évike nehéz beteg lett, tombolt benne a láz, kezdett megaludni a vére. De azért az apja nem vigasztalta egyetlen szóval sem.

A beteg leány a magány óráiban lelkének egész siró vágyával nyult a fantomok után, Bandinak a hangja, kacagása ott esengett folyvást a fülében, megfordult rá éjjel és felriadt rá nappal. Ugy érezte, hogy meghal és ezért imádkozott is buzgón. Egyszer aztán azt mondta az apjának, hívja ide Bandit, hadd bucsúzzék el tőle.

A vén cigány keserű gunnyal kérdezte:

— Hát ő bolondított el, ugye?

Évike elhaló hangon felelte:

— Akkor még nagyon szeretett!

Zsiga belemarkolt a hajába, megreszketett egész testében s azt mondta a leánynak, hogy viselje magát nyugodtan, ne sirjon, ne busuljon, elmegy s ide hívja Bandit, a régi, hűtlen szeretőt.

És elment.

Másnap reggel ott állott már a szegedi királyi biztos előtt a várban s szörnyű vádat emelt a számadóra, kit meg aznap elfogtak s odaállítottak Lanesik, a híres vizsgálóbíró elé.

Mikor hazament, azt mondta Évikének:

A tegnapi tartott rendes tanácsülésen szóba is került már e sajnálatos helyzet s Körner Adolf tanácsnok indítványára szombaton délelőtti rendkívüli ülést tart a tanács e tárgyban.

A mint mi tudjuk, hajdan szokásban volt Debreczenben, hogy elterjedt gonosz üzelmek elfojtására polgárőrséget szerveztek, mely őrség bejárta az egyes utcákat és gondoskodott a közbiztonságról. Addig is tehát, míg az illetékes hatóság a rendőrség létszámának felemelésével gátot vetne a mindjobban harapódzó társadalmi veszedelemnek, meg lehetne próbálni ily polgárőrség szervezését, ha csakugyan oly veszélyeztetett a közbiztonság, mint amiképen egyes lapok megemlítik.

Egy nagy városnak, mint Debreczen is, feltétlenül szüksége van jó közbiztonságra és ezt meg kell teremteni az adózó polgárok érdekében, ha mindjárt radikális eljárás útján is.

ORSZÁGGYÜLÉS.

— A képviselőház ülése. —

Budapest, decz. 6.

A budgetvitát ma Kristóffy József vezette be igen érdekes beszéddel. Témái: az osztrák belállapotoknak a közügyek kezelésére való visszahatása, a parlamenti reform nagy kérdése, már eleve biztosították beszédének a Ház érdeklődését, melyre tartalmas fejtegetéseivel is mindvégig rászolgált.

A jegyző Széll Kálmán miniszterelnököt hívta fel szólásra.

A kormányelnök igazságaiban és hatásában is nagy budgetbeszédet mondott. Mert a Ház vitájának színvonala leszállhat arról a magasabb fokáról, melyen oly szívesen látjuk, a diskusszió egy és más alkalommal eisekélyesedhetik bár, de Széll Kálmán beszéde mindenkor megőrzi méltó nívóját. Az a tény, hogy a jelenleg folyó vitát

— Nem találom Bandit. Azt beszélék, hogy fogva van a szegedi várban s a napokban ülnek törvényt felette. Hát itéljék el, megérdemli!

A cigányleány homloka elborult, csak a szemei villogtak. Sötét éjjel aztán elünt a sátorból, nesztelenül, semmi nyomot nem hagyva maga után. Másnap ott állott Lancsik előtt s igazolta Bandit.

— Ott volt a pusztán akkor éjjel, mikor a lólopás történt, az én ölemben, az én karjaiban!...

— Hazudsz!

— A sir szélén már nem szoktak hazudni. Beteg vagyok, nézzen végig rajtam a tekintetes ur, alig vánszorogtam ide.

— Hittel is bizonyítod ezt? — kérdezte a roskadozó leánytól a bírő.

— Esküszöm az élő Istenre!

Bandit bizonyítékok híján felmentették a nehéz vád alól s vele együtt egy csomó más embert.

Mikor aztán kijöttek a csikorgó várkapun, a számadó reszkető hangon kérdezte a leánytól:

— Megbocsáthatasz-e nekem?

Évike a Bandi ölébe hullott, megreszketett s utolsó erejével csak annyit mondhatott még:

— A kuthoz temessetek!

Virágos szür alatt szállították baza a szegény halottat a vásárhelyi tágas pusztára s a hetyke bojtár maga ásta meg a sirt a szikes róna egyik lankás partján.

A fejéhez leszurt szomorufüz-gallyból terebélyes fa lett s az alatta pihenőnek az öreg juhászok még pár évvel ezelőtt sokat tudtak regélni a hetyke számadó nagy szomorúságáról.

egységes gondolat át nem hatja, hogy a beszédek árja egységes, hatalmas meder helyett homokba vesző, apró erecskébe folyik szét, a kormányelnök éles szemét nem kerülte el. Nem mondotta meg, de szavaiból kivilágott, hogy a kormány politikájának nagy sikerét látja ebben a jelenségben. És méltán, mert a mellett bizonyít, hogy koncentrált, éles támadásra az ellenzék a Széll-kormány politikájának egész vonalán nem talált ezuttal egyetlen gyenge pontot sem. Ki-ki a maga kedvenc témájáról értekezett, — így jellemezte a vitát igen találóan a kormányelnök.

Komjáthy Béla a nemzetiségi kérdést vetette fel, Molnár János kedves témájával, a közigazgatási atrocitásokkal foglalkozott. Visontai a sajtó- és a gyülekezési jog köréből vette tárgyát. És Széll Kálmán fölvetette tárgyát. És Széll Kálmán fölvetette a harcát valamennyivel; kivel-kivel a saját territóriumán. Igen érdekes és tanulságokban gazdag volt főként az a polémia, melyet a nemzetiségi politikáról folytatott Komjáthy Bélával. A képviselőház és az ország már régóta tisztában van azzal, hogy a kormányelnök nemzetiségi politikája okos, erélyes és magyar; hiszen a beszéd e részének majd minden mondatot zúgó helyeslés követte ez alkalommal is. Vajha már egyszer Komjáthy Béla is belátná, hogy ez a pont a támadásokra épenséggel nem alkalmas s a támadó a siker minden reménye nélkül kapja a súlyos sebeket!...

Visontai Somának többek között azzal a kijelentéssel válaszolt a miniszterelnök, hogy a gyülekezési jog törvényhozási szabályozásától nem fog elzárkózni. Ezzel ez a gravámen végleg kikerül az ellenzék arzenáljából. Joggal és önértzetesen utasította vissza Széll Kálmán ugyancsak Visontai Somának azt a vádját, hogy a szociális kérdések iránt nincs érdeke. Az Ugron-párt hosszú lélegzetű szónoka szavakkal vádolt, a miniszterelnök tényekkel ezáfolta. Vajdon nem látta-e a Ház, az egész ország, a kormány gazdasági törvényalkotásainak egész sorozatát, mely a munkásnép érdekeit szolgálja? Hiszen ezek a törvények valósággal tönkést adnak a Széll-kormány politikájának.

Mindezek után Molnár apátnak felelt a miniszterelnök. Felvilágosításai egyenesen lesújtók voltak a néppárti iroda igazgatójára. Jól tette, hogy otthon maradt; nagy restelkedés elől menekült. Molnár János a miniszterelnök támogatásában azt a rendszert követte, hogy egyes konkrétumokat halmozott össze, melyek mind arról tanuskodtak, hogy polgárok igazát csorbították, jogaikat sértették a közigazgatás tisztviselői. A miniszterelnök pedig esetről-esetre haladva, beigazolta, hogy az apát ur az eseteknek mindig csak az első felét mondta el, a másikat pedig elhallgatta nagy bölcse. A miniszterelnök azonban előadta azt a másik felét is. És ime, kiderült, hogy azok a visszaélő szervek ugyancsak keményen bűnhődtek! Olyik még ma is sinylik a börtönben. Hát szabad-e ilyen könnyelműen vádolni?

— Illojalítás! — zugta a jobboldal.

— A képviselő ur jönnek látja általánosítani, — folytatta a miniszterelnök. — Megbélyegzi az egész tisztviselői kart s a magyar tisztviselőt, mint a polgárok rémét állítja a Ház elé. Az irás azt mondja, hogy egy ártatlan kedvéért mentsünk fel száz bűnöst. Molnár apát megfordítva cselekszik: száz ártatlan felett itélkezik egyetlen bűnös kedvéért. Ez pedig nemcsak nem igazságos, de nem is keresztényi!

Tapsolt az egész jobboldal. A miniszterelnök pedig sietve haladt tovább az apát urék kietlen tájairól s a szabadelvű politikának gyönyörű hitvallásával végezte be beszédét, melynek hatása alatt az egész nagy liberális párt a terem közepére tödült, tapsolt, éljenzett, üdvözölte vezérét, a mig csak a szünet le nem telt s az elnök újból meg nem nyitotta a Ház ülését.

A szünet után Rimaszombat új képviselője, Török Gyula mondott szűzbeszédet.

A függetlenségi és 48-as párt fiatal tagja jó szónoki képességekkel rendelkezik, közvetlen hatását azonban nagy mértékben csökkentette az, hogy beszédét olvasta.

Török Gyula volt egyszersmind az általános vita utolsó szónoka. Szólásra kivüle senki sem jelentkező, az elnök a költségvetés általános vitáját bezárta.

Lukács László pénzügyminiszter kötelességszerűleg reflektált a vita folyamán felmerült pénzügyi természetű megjegyzésekre. Bizony nagy fáradságába került beszédet konstruálni ebből a sovány témából, mert ebben az esztendőben a költségvetés ellen valóban édes-kevés finanziaális kifogást hallottunk. Egy évről-évre visszatérő stereotip állítás elhangzott ugyan ez alkalommal is. Unos untig halljuk, hogy a költségvetés irreális, hogy közeleg a deficit órája. Az eredmények, a zárszámadások évről-évre visszatérő pontossággal meghozzák a maguk ékesen szóló ezáfolatát. Ilyen körülmények közt a pénzügyminiszternek ma valóban nem volt nehéz feladata.

A miniszter expozéjában a többség nagy tetszése mellett elítélte volt azt a törekvést, mely a szövetkezeti eszmét is kompromitálja az által, hogy a felekezeti eszmét ebbe a buzgalomba bevinni törekszik. Buzáth Ferencz ugyancsak megharagudott a miniszter figyelmeztetésére. Miért nem beszél a miniszter a börze visszaéléseiről, a gabonauzsoráról, a merkantilistákról, a zsidókról? A miniszter ma megmondta, miért miért nem.

— Nem beszélék minderről, mert ügykörömben nem tartozik s nem érzek sem jogot, sem hajlandóságot, hogy — miként némely ember teszi — olyanról beszéljek, a mihez nem értek.

A néppárti gyógyszerész ur nem volt jelen, hogy a Ház derült jókedvében gyönyörködhessék. A pénzügyminiszter még továbbat is sok szeretettel foglalkozott Buzáthtal, beigazolván, miként vegyít össze a gyógyszerész ur olyan dolgokat, melyek együvé igazán semmiképen sem tartoznak.

Hegedüs Loránt érdekes beszédére tett még a miniszter néhány tanulságos megjegyzést s azzal az óhajával zárta be szavait, vajha sohase lenne az országnak nagyobb sérelme annál, hogy a zárszámadás nagyobb az előirányzatnál.

Nagy tetszés követte a miniszter szavait, melyek után a szavazás következett.

A Ház a költségvetést általánosságban elfogadta, Kossuth bizalmatlansági indítványát pedig mellőzte.

Hétfőn a beruházási javaslatot tárgyalják.

A drága kutya.

Dubov hadnagy, a ki már nem épen fiatal tiszt, Knapsz egyéves önkéntes társaságában izogot.

— Pompás állat ez! — szólt Dubov a kutájára mutatva. — Valóban nagyon különös kutya!... Nézze csak meg jól az orrát. Már magában véve ez is sokat ér! Ha véletlenül az utamba kerül valami kutya-kedvelő, már csak a kutya orráért is megad legalább 200 rubelt! Nem hiszi talán és azért von vállat? Én nem akarom magát megsérteni s csak annyit mondok, hogy maga nem ért a kutyához semmit.

— De meglehetősen értek hozzá, csak-hogy...

— Ilyen remek vizslát még nem látott... A legtisztább fajta angol vizsla! Valósággal csodálatos, hogy mit művel ez a kutya a lesben... És aztán, hogy szaglász! Egyszerűen hihetetlen, a mit ettől a kutyától láttam. Tudja, mennyit adtam érte, a mikor még egészen fiatal volt? Száz rubelt, egy kopekkel se kevesebbet! Pompás állat! He, Milka, te gazficzkó, te bolondos kópé, jer ide hamar!... No jöjj ide, öreg barátom, kedvesem.

Dubov odahuzta magához a Milkát s a két füle között a feje tetejét megesókolta, miközben annyira elérzékenyodett, hogy könyek gyűltek a szemébe.

— Semmi áron sem válnám meg tőled, úgy szeretlek! . . . S te is szeretsz, Milka? Szereted a gazdátat? . . . Takarodj innen! Mars ki! — kiáltott egyszerre dühösen a hadnagy. — Ez az utálatos állat még bekeveri az egyenruhám a sáros lábával! . . . Igen, Knapsz, másfél száz rubelt adtam ezért a kutyáért, mikor még egészen kicsi volt. Mindenesetre megérte az árát . . . mert ritka szép példány volt! Csak az a kár, hogy nem érek rá vadászgatni. A tétlenség megrontja ezt a nemes állatot s így a tehetségét nem tudja kifejteni. És épen ezért szántam rá magamat arra, hogy ha fájó szívvel is, de tudok ezen a kutyán. Vegye meg, Knapsz; tudom, hogy a míg él, mindig hálás lesz érte. Tudom, hogy önnek jó kezében lesz ez a kutya s épen ezért önnek igen olesóért, ugyszólván ingyen odaadom. Adjon érte ötven rubelt és ezzel rendben lesz a dolog. Én az ön helyén egy pillanatig sem haboznám, hanem sietnék kibaszni ezt a kedvező alkalmat.

— Köszönöm, nem veszem meg . . . Ha ez a Milka him kutya volna, akkor talán, esetleg rá szánám magamat, de így . . .

— Micsoda? Hogy Milka nem him? — szólt a hadnagy fölháborodva. — Knapsz, Knapsz, már most mit gondoljak én maga felől? Hát akkor mi ez a Milka ön szerint? Talán nőstény? Hahahaha! Na, ilyen ártatlan gyerekek még se tartottam magát! Ugyan ki gondolta volna, hogy még egy him kutyát sem tud megkülönböztetni egy nősténytől!

— Nem vagyok sem vak, sem gyermek, — válaszolt Knapsz megsértődve a miatt, hogy a hadnagy gyermeknek nevezi.

— Jó . . . jó, hát ne bolygassuk a dolgot . . . Hiszen nem kell megvennie Milkát. Én csak szivességet akartam tenni önnek azzal, hogy följajnlottam. Vachramejev! Cognacot!

A szolga eléjük tette a palaczkot. A két jó barát öntött a poharába, ivott s aztán úgy látszott, hogy mind a ketten nagyon gondolkodnak valamin. Fél óráig egy szót sem szóltak.

— És aztán mi volna, ha nőstény volna is ez a kutya? — szólt végre Dubov. — Hiszen önre nézve ez még előnyösebb volna, mert hiszen akkor Milkának fia is lennének, a melyeket ön drága pénzért eladhatna, mert természetes, hogy mindenki igyekeznék belőlük vásárolni. S aztán a nőstény kutyák tudvalevőleg sokkal jobban ragaszkodnak a gazdáikhoz, mint a hímek. De ha még mindig sajnálja érte az ötven rubelt, hát jól van, odaadom huszonötért.

— Sajnálom, de még így se vehetem meg.

— Miért?

— Nagyon egyszerűen, először is azért, mert nincs szükségem kutyára; mostani körülményeim között a kutya csak terhemre volna és másodsor . . .

— Nos, másodsor? . . .

— Nincs pénzem.

— Ezt mindjárt is megmondhatta volna, — szólt a hadnagy boszankodva.

S aztán ismét elhallgattak. A szolga behozta a vacsorát, a mely kissé eloszlatta a szomorúságukat.

— Tudja, Knapsz, én magának mindig jóakarója voltam, — szólt Dubov — s épen ezért barátságom jeléül magának ajándékozom a kutyát . . . Mindjárt el is viheti.

— Nagyon szépen köszönöm, de még így sem fogadhatom el, mert igazán nem tudom, hogy mit csinálnék vele. S aztán ki gondolná ezt a kutyát?

— Nos, ha egyáltalában nem akarja, akkor legyen az ön tetszése szerint . . . hiszen

senki sem kényszeríti. . . Hohó! Hova ily sietve? — szólt Dubov, mikor látja, hogy Knapsz fölkel s a sapkája után nyul.

— Már nagyon későn van és holnap korán föl kell kelni.

— Nem kell korábban fölkelnie, mint nekem. . . várjon még egy pár perczig, majd elkisérem.

Néhány percz múlva Dubov és Knapsz már az utcán volt; vagy száz lépésnyire hallgatagon mentek egymás mellett.

— Nem tud valakit, a kinek neki adhatnám a Milkát? — szólt a hadnagy. — Önnek sok ismerőse van, talán akadna közöttük valaki. Saját szemével meggyőződhetett róla, hogy nagyon tiszta faj kutya és természetes, hogy az én kezeim között minden kutya nagyszerűen ki van tanítva; csakhogy sajna, most nincs szükségem vadász kutyára.

— De kérem, én nem régóta vagyok itt és nincs még egyetlenegy ismerősöm se.

— Hát a városban?

— Ott még kevésbé ismerek olyan embert, a kinek oda lehetne adni. Ugyan mit csinálna a kutyával az olyan ember, a ki egész esztendőben egyszer se megy vadászni?

— Akkor hát vigye el az ördög ezt az utálatos, nyomorult állatot, a mely ugyis csak megkeseríti az életemet, — fakad ki a hadnagy dühösen. — Mintha csak juhász kutya és sertés fajzata volna ez a nyomorult állat, — nem kell senkinek! Künn a mezőn csak gyikokat fog s úgy látszik, hogy halvány fogalma sincs a vadról, otthon a háznál pedig semmi sincs biztonságban tőle! . . . Tegnap a konyhában a fazékból kilopta a húst! Még ingyen se kell ez a kutya senkinek; még halálra boszankodom miatta. . . Jó éjt, Knapsz.

— Jó éjt, Mihail Ivanovics.

A két jó barát elvált egymástól s Dubov hadnagy hazament a drága Milkával.

Csehov Antal.

SZINHÁZ.

Péchy Aranka vendégfellepte.

Tegnap este a Kis Lord került színre színházunkban. E romantikus izü angol vigjáték előadásának az kölcsönözte érdekességét, hogy Péchy Aranka naturalista művésznő lépett fel a czimszerepben. A kedves megjelenésü, élénk temperamentumu művésznő egy csapásra meghódította a közönséget és több ízben nyílt színen is kitapsolták. Játéka nem volt affektált, hanem annyira természetes, hogy az igazi kis lordot, a jószívü grófi sarjat láttuk magunk előtt. Szerepében tűz, élénkség, erő volt. A kisasszony méltó nyeresége a festett világnak és ha felleptetése szerződötetés céljából történt, bizonyára csak nyerni fog vele színházunk. Tisztelői pálmával és két virágcsokorral lepték meg, amelyet méltán megérdemelt.

A darabban még Komjáthy né, Kiss Irén, Bartha és ifju Szathmáry játszottak sikeresen. Sziklay nagyon is hülye csizmatisztitót ábrázolt, pedig neki nincs szüksége a tulszra.

A B. bérlők panasza. A következő sorokat vettük:

Tisztelt Szerkesztő ur!

A mult évi színi szeziónban — ha jól emlékezem — két ízben történt meg, hogy vendégjátékosok C. és A. napokon léptek fel s a B. naposoknak be kellett érni azzal, hogy elolvasták az ezen napokról szóló referádákat.

Az idén ujra kezdődik ez a tavaly jól bevált művellet s a Pécsi Aranka k. a. vendégfelleptei — most már másodizben — vannak C. és A. napra hirdetve.

Nem irigylem C. és A. bérlőtársaimtól azt a kis élvezetet, hogy egy új és hírből ítélve jó művésznővel ösmerkedhetnek meg, de tisztelettel kérdezem tisztelt szerkesztő ur szives közvetítésével a színiigazgató urat, hogy ha három bérlőcsapatja van, nem egy-

formán kell-e gondoskodnia mindegyik élvezetéről s nem tartja-e szükségesnek a vendégszereplőket három estére meghívni? Annyival is inkább kérdezem ezt, mert felteszem, hogy ez csak véletlen tévedés lehet s gavallér színiigazgatónk tudja azt, hogy hiányos társulatáért némi kárpótlással tartozik.

Kérve soraimnak az igazgató urral való közlését, esetleg becses lapjában közreadását több B. bérlőtársam nevében is — maradtam őszinte tisztelettel előre is hálás

Előfűzetője.

Komáromy Mariska Nagyváradon. Somogyi Károly, a nagyváradai Szigligeti színház igazgatója, B. Csik Irén, a jelenlegi primadonna helyébe Komáromy Mariskát szerződötteti első énekesnőnek. Komáromy Mariska már virágvasárnapon lép a Szigligeti színház kötelékébe.

Anyák és gyermekek.

Debreczen, decz. 7.

„Szemeid előtt azok kedvesek,
Azokat szereted hosszú élettél,
Kik szüleikhez engedelmesek
S felik őket illendő tisztelettel.“

Délután öt óra. . . hány és hány fényes salon ragyogó csillagai gyultak ki szórva izzó fényüket az egybegyűlt bájos hölgyekre, kik gondtalanul, csábító mosollyal csevegnek a hódolatukra megjelent elegáns férfakkal, majd a mellékerembe vonulva, illatos párájú thea kedélyes szürésölgetése közben emlékeznek ki-ki arról, mi őt leginkább érdekli. Mosoly az ajkakon, örömsugár a szemekben, mely elárulja, hogy mily boldogok ők: nem sujtotta tépő fájdalom egyiküket sem.

Pompától duzzadó, boldog hajlékul szolgáló ékes salon az is, melynek urnője a többszörösen boldog anya ma földig sujtatott. Vidám társaság helyett részvétteljes látogatók mennek, balzsamot akarva csepegtetni egy-egy vigasztaló szó alakjában a kérlelhetlen zsarnok, a rettenetes halál ütötte tatóngó sebre, de ah! van-e vigasz? mely elég erős lehetne a marczangoló fájdalomtól lenyűgözött anyát fölemelhetni?! nincs több, az egy keresztyéni hitnél! — apa, testvér, megvigasztalódhatnak, — az anya fájdalma örök!

Ha emésztő kór szegezte ágyba keblének nagy gonddal fölnevelt, féltve őrzött drága virágát, megközelíthetlen önfeláldozással igyekezik megmenteni a jó anya a kedves beteget s ha mégis a kiméletlen halál lesz a győztes, összeroskad a jó anya, erőtlennül hull az elköltözött kedves hideg teteme mellé, de egy benső hang, a vallás ihlete némileg lecsillapítja lázongó fájdalmát s könyzápor között, önmegadással felsohajt: „Te akartad így mennyei jó Atyám, megnyugszom akaratodon!“

De óh! lehet-e erejük csak pillanatra is megnyugodni az olyan képzeletet felülhaladó csapással sujtott boldogtalan anyáknak, kiknek szívébe a kegyetlen végzet vasmarokkal nyult?! Nem, nem lehet!

Kezem megre meg, tollam szinte megtagadja a szolgálatot, midőn lelkemben most ismét földidzem a kinok-kinját átszenvedett, a fájdalom, a szégyen, gyalázat harmas nehéz keresztjét utolsó lehelleltig hordozni kénytelen martyr — anyát. Rövid egy év alatt két gyermekének iszonyatos kimulását érte meg. Volna-e ajak, melyen meg ne fagyna a szó, mely az ő vigasztalására ejtették? Nincs, nincs!

Itt a másik anya. Elveszítvén már évekkkel ezelőtt kenyerkereső jó férjét, nagy-

számu gyermekeinek fölneveléséért értékesi életének minden óráját, szívsebével visszavonultan csak gyermekeinek él, kik közül a legidősebb, még csak husz tavaszt ért ifju, egy megfélemedezett perczében gyilkos fegyvert emel maga ellen; övéinek végtelen szomorúságára vérét ontva ki.

... Fölszakadt sebedre, hü anya, ki adhat gyógyirt? — senki, — senki!

A most mély gyászt öltött boldogtalan anya kezeit tördelve hajtja fejét hön szeretett fia hideg kebelére, ha vajjon nem dobog-e a szív, elnémult volna az csakugyan örökre, mely a szülékért, testvérekért, majdan egy mindennekfelett szeretett lényért s a hazáért volt hivatva dobogni? Sűrű jajok között tolul a kínos kérdés remegő ajakára: „Gyermekem, én édes gyermekem, miért oltád ki nemes, ifju életedet?” — Hasztalan, az ifju már nyugszik, szemei, ajkai lezárva, hunyó tekintet, röpke sóhaj sem lehet válasza, — az anya fájdalma örök.

Óh halljátok meg gyöngé szavamat ti nemes, tisztelt ifjak! Ha a rossznak gonosz szelleme megkísértene s meg nem szűnően ösztönözve, kezetekbe adná a gyilkos fegyvert, gondoljatok a nektek oly drága áron életet adott hön szerető édes anyára, lehetetlen, hogy nemes cselekedetekre alkotott kezetek életetek magasan lobogó lángját kioltsa!

És most jertek kedves szülék s minden koru és rangu olvasók, illeszszük imára kezeinket s térdrehullva kérjük mennyei jó édes Atyánkat, vigasztalja meg a bánatukban földre roskadt anyákat, legyen irgalmas a kiszenvedettek iránt s óvja meg áldó kezeivel gyermekeinket, társadalmunk, hazánk minden egyes tagját a rossz cselekedektől!

Kis özvegy.

HIREK.

Felhívás a népkonyha érdekében.

A tél beálltával ily nagy városban, mint Debreczen, elmellőzhetetlen egy népkonyha felállítása, hogy számos éhező részben ingyen, részben csekély díjért legalább naponta egyszer meleg ételhez juthasson. A minden szépért és nemesért lelkesülő debreczeni nőegylet a népkonyhát f. hó 23-án, azaz karácsony előtti vasárnapon akarja megnyitni; azonban, mivel ezen nemescélu egylet e célra tőkével nem rendelkezik, a város pedig ezen mozgalmat csak annyiban segíeyezheti, amennyiben azt költségvetése és viszonyai megengedik s ezt is csak a jövő évben teheti, hogy a népkonyha még ez évben s épen a karácsonyi szent ünnepek előtt megnyitható és ott számos szegény Megváltónk születésének nagy ünnepén élelemmel ellátható legyen: alantírott, mint a népkonyha létesítése céljából megbízott tanácsstag, azon tiszteletteljes kérelemmel fordulok városunk minden szépért és nemesért lelkesülő lakosságához, hogy a népkonyha céljaira kegyes adományait vagy hozzám, vagy a nőegylet pénztárnoka, Szücs Kálmán urhoz (Első Takarékpénztár) minél előbb eljuttatni kegyeskedjék. Egyben köszönetemet nyilvánítom azon nemeslelkű egyik asztaltársaságnak, mely a fenti célra kezeimhez 20, azaz husz koronát juttatni sziveskedett s ezáltal másoknak is követendő jó példát adott. Oláh Károly, városi tanácsnok.

— Szabolcska Mihály beteg. Szabolcska Mihály, a kitűnő poéta — mint értesülünk — súlyos betegen fekszik Temesvárott. Szabolcska már hosszabb idő óta betegeskedik, de baját soha sem vette komolyan. Most aztán a kór ágyba döntötte

ugy, hogy lelkészársának, az öngyilkossá lett Tavasz József ev. ref. esperesnek temetésére sem mehetett el.

— **A Jogász-Önképzőkör“ estélye.** Szépen sikerült estélyt rendezett tegnap a Zenede remekül díszített termében a „Jogász Önképzőkör“. Debreczen legelőkelőbb közönsége, szép asszonyai és leányai zsufolásig megtöltötték a nagytermet. A műsor első száma Haydn 6-ik triója volt, a melyet Szilágyi Imre, László Jenő és Ujfaluassy Géza joghallgatók adtak elő, remek játékkal elragadván a közönséget. Thóti László jogászköri elnök megnyitó beszéde után Perényi Margit adott elő gyönyörű énekdarabokat, Kardos Endre kitűnő zongorakiséréte mellett. — Ezután Tanay Frigyes komoly szavallata következett, a ki mély érzéssel előadott szavallatával vívta ki a közönség tetszését. Majd Ujfaluassy Géza remek zongorajátékában gyönyörködtünk, a melyet Racz Lajos joghallgatónak a felolvasása követett. A műsor 7-ik száma Takács Endre komoly szavallata volt, a ki Somló „Az apród“ ez. költeményét szavallta. Ezután Haydn Cautobiljét adták elő Szilágyi Imre, Kiss Jenő, László Jenő és Pásztor Gyula, a kik remek játékkal elragadták a közönséget. Mészáros Károly humoros szavallata zajos derűtséget keltett. — Végül a főiskolai énekkar, Mácsai Sándor művészi vezetése mellett, Erkel remek takarodóját adta elő. Az estély minden izében kitűnő volt s a jelenvolt díszes közönség teljes meglepedéssel távozott az estélyről.

— **Jóváhagyott alapszabály.** A m. kir. belügyminiszter f. hó 1-én a lelenzházzal kapcsolatos gyermekvédő-egyesület alapszabályait jóváhagyta.

— **Körjegyzők kongresszusa.** A magyarországi körjegyzők kara kongresszussal ünnepli a körjegyzői intézmény működésének első 25 évét. Az országos kongresszus december 8-án és 9-én lesz Budapesten az új városháza nagytermében. Az első napot az ünnepélynek szentelik, másnap intézik el a kongresszus érdemleges dolgait s a változásokat reformjavaslatba foglalják. Az első napon vendégei lesznek a kongresszusnak az igazságügyminiszter, az államtitkár, a kuria, a tábla, a törvénytisztekek, a fővárosi és pestmegyei árvaszékek és az ügyvédi kamara elnökei.

— **A hűtlen éjjeli őr.** Simon János hajdu-dorogi illetőségű napszámos, a debreczeni kereskedelmi és iparkamara épülőfélében levő piac utcai házában mint éjjeli őr volt alkalmazásban. Simon éjjeli szolgálatának hűségese teljesítése alkalmával megpillantott egy nagy tekeres bádog-czint, melyet enyves keze nem hagyott ott, hanem egy nagy zsákba tette, hátára vette és a nehéz teherrel utnak indult. Az épületet kis időre felügyelet nélkül hagyta. Meggörnyedve ezammogott a Széchényi-utczán hazafelé. Az őrt álló rendőrnek azonban feltűnt a késői hazamenetel, igazolásra vonta, de az őr kitérő választ adott. A rendőr tisztában volt azzal, hogy a nehéz teher lopott. Bekísérte a bűnügyi osztályhoz, hol tettét csakhamar beismerte. A lopott ezin értéke mintegy 30 korona.

— **Jövő évi népszámlálás.** A magyar királyi központi statisztikai hivatal valamennyi megyei és városi hatóságot körrendeletileg hívja fel a népszámlálás helyes végrehajtására. A statisztikai hivatal feltételezi magának a népszámlálendő közönségnek is a népszámlálásban való minél tevékenyebb közreműködését vagy legalább a hatóságoknak és számláló biztosoknak a közönség részéről való jóakaratu támogatását. Ennek előmozdítása érdekében kívánatos, hogy a hatóságok első tisztviselői a számlálás időpontja előtt a helyi viszonyok-

hoz képest szokásos módon falragaszok utján és hirdetményileg tájékoztassák a közönséget a népszámlálás céljáról.

— **Halalos ütés.** Radócz Mihály béresgazda, négy béresrel kukafavágást végeztetett f. hó 1-én Végess Arpád p.-gyendai birtokán. Ugyanabban az időben, a mikor Radóczék a dohányszáritásnál használandó kukafákat keresték és vagdosták, megjelent az erdőben az ott dolgozó egyik béresnek, Gacsó Sándornak az öcsese is, tűzifát akarván onnan hazaszállítani a maga használatára. Radócz béresgazda ráripakodván a szerinte alkalmatlankodó béresre, nem engedte, hogy az fát vigyen haza. Gacsó Sándor megharagudott, mikor hallotta, hogy a gazda mily durván bánik az ö öcsesével s szemrehányólag említette fel annak, hogy „hiszen mindent csak a maga részére akar kizsákmányolni, de a szegény eselédékekkel nem törődik.“ A mindig erősebb és erősebb kifejezésekkel tarkított szóváltás már annyira ingerültté tette Radóczot, hogy felkapott egy jókora akácfaágat s azzal a vele feleselő Gacsó Sándort úgy föbe vágta, hogy az rögtön összeesett s másnap délelőtt 11 órakor meg is halt.

— **Az elégett szerelem.** A rendőrbiztos szobájába beállított egy házaspár. Rövidesen bejelentik, hogy válni akarnak.

— Aztán miért? — kérdi a biztos. Tán valamelyikük rossz fát tett a tűzre.

— Nem a, kérem! — felelik.

— Vagy talán megunták egymást? Akkor ugyan nem választja el magukat a törvény.

— De bizony elváltat minket, — szólal meg a férfi. — Én már holnap nőszülni is akarok.

— Én meg férjhez megyek! — dupláz rá az asszony.

— Hát aztán hogy gondolják a válást? Olyan hamar nem megy ám ez.

— Dehogyse! — mondja fölényesen a férfi. — Hiszen kérem szeretettel elégett a házasságlevelünk!

Diadalmas mosoly jelentkezett a házaspár arcán. A rendőrbiztos elképedve nézte őket.

— **Tanfolyam dadogók és hebegők számára.** A vallás és közoktatásügyi miniszter rendeletileg intézkedett az iránt, hogy a siketnémák váci kir. országos nevelő és gyógypaedagogiai tanárképző intézetében dadogók és hebegők részére beszédgyógyító tanfolyam létesíttessék s ennek vezetését az intézet egyik szakképesített tanárára bízta. A tanfolyam a jövő 1901 jan. 3-án kezdődik és egyhuzamban 5 hónapig tart. Felvételt végett mindkét nembeli hibás beszédűek személyesen, vagy levélben jelentkezhetnek az intézet igazgatóságánál a hivatalos órák alatt d. e. 10—12 ig és d. u. 3—6 ig. A felvett növendékek igazolt szegénységük esetén tandíjmentesek, ellenkező esetben azonban havonként tíz, esetleg öt korona tandíjat fizetnek. Vidéki hibás beszédűek elemi, vagy középiskolai tanulmányaikat Vácson megszakítás nélkül folytathatják, mert a tanfolyam óráit este 6—7 órai időközben tartja meg; ezeknek azonban a városban való elhelyezéséről és ellátásáról a szülők tartoznak gondoskodni.

— **Az angol klub tagjai** felkéretnek, hogy a f. hó 8-án, szombaton tartandó „5 o'clock tea“-ra már 4 órakor megjelenni sziveskedjenek, mivel előadás és felolvasás is lesz. Tisztelettel az elnökség.

— **Ósmagyar sirok a Bodroglő közön.** Agárd község tőszomszédságában a terebesi halom legtetetjén honfoglalási sirokra bukkantak a halomnak kijelölt részét forgató munkások. Eddig két lovas vitéz teteme került napfényre a terebesi halomból, kardpenge, kengyelvas, nyíl- és dárdahégyek, zabola, ezüst gyűrűk, karpereczek, ezüst ptykék, lőszerszámesattok és hasonlók társaságában. — Az agárdi leletnek unikum számba megy egy bronz eszükéje, mely törzs nélkül eltemetett női koponyacsont mellett feküdt egy kőspenge társaságában.

Ez a lelet bizonyos értelemben tényvet a családtag vagy ép a feleség honfoglalási területének riuus módjára és értelmére.

— **Támadás az utcán.** Tegnap este 10 óra után Gottesmann Fáni kéteshírű nő hazafelé tartott. Amint a Hadház-utcába fordult, két ismeretlen csavargó megtámadta s 5 korona pénzét elrabolta. A rendőrség a megugrott éjjeli rablókat nyomozza.

Kisasszony-feleség.

— decz. 7.

Pikáns ügyet tárgyalt tegnap a szegedi törvényszék, mint felelőbírói bíróság. Nem annyira az ügy pikáns, mert abból a fajtából terem bőven naponta, hiszen olyan hamar kész a pletyka, rágalmazás, becsületsértés. Itt a mai ügynél egy mellékelt bizonyítvány okozott néminemű szenzációt.

Történt ugyanis, hogy egy vásárhelyi menyecske pletykát szőtt a másik menyecske. Azt híresztelte, hogy az egy esztendő asszony szétszakítja a hitvesi hűség csipkefálóját s megcsalja az urát, azt a jó embert, a ki mindennél jobban szereti.

Ez volt a kezdet s ebből származott a rágalmazási pör, mely rendes lefolyásu lehetett volna, akárcsak a többi, de a becsületében megsértett menyecske vessző alatt csatolt egy okmányt is.

Pajkos boboldek röpködtek a levegőben, mikor ennek a pikáns írásnak a felolvasására került a sor, a mely olyan karaktert adott az ügynek, mintha a tekintetes királyi törvényszék színe előtt most játszódna le a „Kisasszony-feleségem” operett. A menyecske pedig, a ki ezzel az aktával bebizonyította, hogy nemcsak nem követett el házasságtörést, de még most is ott virul a fején az a pártá, melylyel hajdonkorában büszkélkedett, ott állt pirulva a bírák előtt, lesütötte lányos szende tekintetét s a sok kíváncsi, fürkésző szemek közepett alig tudta elrebegni:

— Mán biz kérem ez így van.

— Együtt él az urával, — kérdezték tőle?

— Együtt hát, nagyon boldogok vagyunk.

— És mégis...? Hm, hm...

A tekintetes királyi törvényszék pedig, a mely ugyancsak megizzadt a frivol akta felolvasása alatt, helybenhagyta a járásbíró-ság súlyos ítéletét, melylyel erősen megbüntette a világ legnagyobb rágalmát.

TÁVIRATOK.

— „Debreczeni Ellenőr” eredeti táviratai. —

A czár betegsége.

Szentpétervár, decz. 7. Miklós czár állapotáról ma délelőtt 11 órakor a következő hivatalos orvosi jelentést adták ki: A czár egész éjjel jól aludt. Szubjektív állapota és lélekhangulata nagyon jó. Hőmérséklete és érverése rendes.

Feltűnő letartóztatás.

Bécs, decz. 7. Kapuscha Konstantint egy szépirási iroda tulajdonosát letartóztatták ama gyanu következtében, hogy vagy 30 alkalmazottjának körülbelül 32,000 koronára rugó kauczióját elsikkasztotta.

A bolgár kormányválság.

Bécs, december 7. Diplomáciai körökben a bulgáriai helyzetet meglehetősen komolynak tartják. Az Ivancsov-kabiret lemondása konfliktust jelent Ferdinánd fejedelem és a nemzet képviselője között, melyet állítólag a most lemondott kabinet idézett elő. A bulgáriai állapot különben is tarthatatlanná kezd lenni. A sanyaru pénzügyi hely-

zet minden határt meghalad, a makedon-bizottság üzemeltet pedig a balkáni félsziget nyugalma érdekében már alig lehet tovább tűrni. A mostani kormányválságot ennél fogva mindenestre nagyon érdekes események kiinduló pontjául lehet tekinteni.

Szofia, december 7. Abból a szempontból kiindulva, hogy a kamara feloszlatását elkerüljék, Ferdinánd Fejedelem Radoszlavovót, az Ivancsov-kabinet eddigi belügyminiszterét, ki a szobranje többségével rendelkezik, megbizta az új kabinet alakításával. A fejedelemtől eddig még el nem fogadott listában, hír szerint, Ivancsov és Toncsev kivételével, az eddigi miniszterek nagyrésze benne van. Végleges megoldás még nincs.

Krüger Hágában.

Hága, decz. 7. Krüger elnök tegnap d. u. 3 óra 50 perczkor ideérkezett. Már jóval előbb sűrű néptömeg lepte el a vasuti töltés mindkét oldalát messze a város határán túl is; a tömeg közt sok zászlót vittek holland és transzváli színekben. A vonatot lelkesült üdvözlésekkel fogadták. A pályaudvarra a hatóságok képviselői, a két kamara számos tagja és sok egyet gyűlt össze. Az udvar részéről senki sem jelent meg, mert Krüger inkognito utazik. A főváros nevében a polgármester, a németalföldi nép nevében a hágai délafrikai egyesület elnöke üdvözölte Krüger, akit ezután ünnepies menetben kísérték szállására.

A württembergi választás.

Stuttgart, decz. 7. Az országgyűlési választásokon eddig megválasztották a paraszt-szövetségnek négy jelöltjét, a német pártnak öt jelöltjét, a centrumnak 18 jelöltjét, a néppártnak hét jelöltjét, továbbá két szociálistát és egy pártonkivülit. Három kerület választásának eredménye még ismeretlen. Harminez kerületben pótválasztás lesz. A néppárt hét mandátumot veszített, a szociálisták egyet nyertek és jó kilátásaik vannak a pótválasztásokra.

A délafrikai háború.

London, decz. 7. Kitchener lord táviratozza Bumbfontémből tegnapi kelettel:

Knox tábornok tegnap a bethulie smithfieldi ut közelében megtámadta Dewett seregét s valamennyi hadállásából kiverte. Naplemente előtt az ellenség visszavonult észak felé. Az utrechti helyőrségnek egy csapata e hónap 2-án a város mellett kétszáz burra bukkant. Harmadfél órai harc után az ellenség visszavonult s hat embert hagyott a csatatéren. Az angolok vesztesége két halott és öt sebesült volt.

A burok Verblyng felé portyáztak, a miért is e hónap 2-án egy angol csapatot küldtek oda Heidelbergből. A csapatot mintegy száz bur megtámadta, de az angolok visszaverték az ellenséget s a mellett kilenc szekeret ejtettek zsákmányul. Az angolok közül két ember esett el.

French tábornok jelenti Potchefstromból: Az a hadoszlop, a mely Lorberg közelében működött, sok ellenséges katonát fogott el, azonkívül néhány ezer darab marhát ejtett zsákmányul s legalább is ötszáz burt kergetett el a környékről.

Worcester, decz. 7. A „Worcester Advertiser” című lap november 24-én egy cikket közölt, amelyben az angol katonákat gyalázatos kihágásokkal vádolta. E

miatt most a lap tulajdonosát, Dojong-ot, lázító rágalmazás ezimén letartóztatták.

London, decz. 7. A Reuter ügynökség jelenti Durbanból: A lakosság Roberts lordot fényes fogadtatásban részesítette és abban részt vettek az iteni ir-egylet tagjai is. Roberts beszédet mondott, a melyben kifejezte azt a reményét, hogy a háboru befejeztével azoknak, a kik Anglia ellenségei voltak, testvérkezlet fognak nyujtani.

A kínai háború.

— Expressz-tudósítás. —

Budapest, december 7.

Washington, december 6. A külügyi hivatal jelentést kapott, a mely szerint a pekingi követek tegnap megállapodtak egy egyezmény tervezetere nézve, amelyet azonnal elküldtek kormányaiknak. Hay külügy-miniszter ma táviratilag felhatalmazta Conger követet, hogy az egyezményt az Egyesült Államok nevében aláírja. Részleteket nehéz megtudni, de azt mondják, hogy az Egyesült Államok érvényesítették álláspontjukat a bűnösök megbüntetése és a kártérítések kérdésében. A büntetésnek a legszigorubbna kell lennie, a melyet a kínai kormány alkalmazhat. A kártérítést illetőleg pedig a kínai kormány annak rendje és módja szerint el kell ismernie, hogy kártérítést köteles fizetni, a kártérítés összegét pedig később fogják tárgyalások útján megállapítani. A többi pontra nézve, állítólag, a francia javaslat szolgált az egyezmény alapjául.

London, december 6. A Times jelenti Sanghaiból tegnapi kelettel: Azt hiszik, hogy a jangezevölgyi alkirályok befolyást nyernek az udvarra és Tungfusziang csapatait a maguk csapatával váltják föl. Csekiang új kormányzója azt a parancsot kapta, hogy a meggyilkolt esucáni hittérítők ügyét azonnal rendezze. Seng táviratigazgató közlése szerint ez volt az oka az előbbi kormányzó elbocsátásának. Az erre vonatkozó ediktum azonban, mint a távirat megjegyzi, nem elégíti ki az idegeneket, mert az erőszakosságokról egyáltalán nem tesz említést és büntetéseket sem állapít meg, hanem csak utasítja az előbbi kormányzót, hogy állását hagyja el.

London, december 7. A Daily Mail tiencesini távirata szerint a pekingi hivatal által kidolgozott békefeltételeket most már valamennyi hatalom elfogadta. A pontozatokat legközelebb a kínai megbízottak elé terjesztik. Magukban foglalják a francia jegyzéket, de gróf Bülow pótlásaival kiegészítve. Bennük van ugyan a boxer vezérek szigorú megbüntetése, de a kárpótlást és a fizetési módozatokat egyelőre nyílt kérdésnek hagyják.

London, december 7. A „Globe” new-yorki távirata szerint az amerikai kormány azt tervezi, hogy a kínai zavarok megoldására nemzetközi konferenciát hív össze Washingtonban. A meghívókat akkor küldik szét, ha az eddigi tárgyalásoknak már valamilyen pozitív eredményük lenne.

KÖZGAZDASÁG.

Debreczeni Kereskedelmi Csarnok Jegyzései.

Debreczen, decz. 7.

Piaczi árak 50 kgr.-ként koronákban:		
Buza	uj. veres minőség	77 . . . 6.65 — 6.75
"	"	78 . . . 6.70 — 6.80
"	"	79 . . . 6.75 — 6.85
"	"	80 . . . 6.85 — 6.95

KÜLÖNFÉLÉK.

* **Le a fürdőssel.** Jakab! Nos, Móricz, mi a véleményed az új orvosról?

Móricz: Igen tehetséges ember. Megtiltotta, hogy fürödjem.

* **A Föld mágnességének keletkezéséről és okairól.** W. Sutherland a „Terres-

trial Magnetism and Atmospheric Electricity" egyik utolsó számában azt az elméletet állítja fel, hogy azt az elektromos légkör forgása hozza létre. Rowland kísérleteiből tudjuk, hogy igen gyorsan forgatott elektromos testek épen olyan mágnesi hatást gyakorolnak, mint az elektromos áram. Ez alapon tehát van valószínűsége Sutherland elméletének, mert a Földdel együtt forgó elektromos levegőnek csakugyan olyan mágnesi hatást kell gyakorolnia a Föld egynemű anyagára, hogy a mágnesi sarkok a Föld forgási tengelye mentén volnának, a mi tudvalevőleg a földmágnesség közelítő alapelve. Az eltérések a Föld anyagának különböző összetételéből volnának magyarázhatók. A mágnesű napi ingadozásait Sutherland a napsugaraknak tulajdonítja, amelyeknek hatása alatt a levegő oxigénje és ozonja nagy villamos akkumulatort alkotnak s ennek folytonos töltése nappal és kisütése éjjel a Földön át hozza létre a nappali ingadozásokat.

* **Hosszu orr.** Vendég: Hogy van az, hogy az ön inasa olyan borzasztó lassan beszél?

Szabó: Tetszik tudni, a fiu az orrán keresztül beszél, az orra pedig nagyon hosszú, azért tart nála a beszéd sokáig.

* **A szemek delejessége.** A mágnesvas hatása a legtöbb anyagra abban nyilvánul, hogy a delej nem vonzza őket, mint a vasat, hanem mind a két sarkán eltaszítja. Az ilyen testeket diamagnetikusoknak nevezik. Mooser fizikus észrevette, hogy a szem lencséje is diamagnetikus. Mooser több állat szeméből a lencsét kivette és a mikor ezekhez delej közeledett, a delej a szemlencsét mind a két sarkán eltaszította. Emberi szemlencsékkel még nem tettek ilyen kísérletet, de ha az emberi szem lencséje is diamagnetikusok, mint ahogy sejtik, akkor ez a körülmény a szemgyógyászatban még nagy jelentőségre vergődhet. A rövidlátásnak az oka, hogy a szem lencséje nagyon is domború. Ha az emberi szem lencséje diamagnetikus, akkor erős delejekkel el lehetne érni azt, hogy az ilyen lencsék idővel laposabbakká váljanak, miáltal a rövidlátás megszűnne.

* **Naszlatan.** — Hogyan, ön újra ki akar lépni a mértékletességi egyletből?

— Igen; nincsen annak semmi célja, hogy benne maradjak. Már két éve vagyok tagja s ma is annyit iszom, mint annakelőtte.

CSARNOK.

Női szörnyetegek.

I.

— Nem tudok dolgozni, egyáltalán nem!

S Lavoiset Pierre, a jeles költő össze gyúrta a fehér lapot, a mely előtt egy negyed órája merengett, nem bírva két rimet faragni egy gondolatára.

Meg kell azonban mondani, hogy Lavoiset Pierre nem volt épen abban az állapotban, hogy elfogadhassa a Muzsát. Az istenek e lánya nem szereti, hogy egy szoknya suhogjon a lépesőn, a mikor leszáll az égből. — Istennő lenni nem akadályozza meg kissé nőnek is lenni; a nő gyakran istennő s nem is szükséges, hogy a Heliconon tánczolt, legyen elég arra egy házi bál.

Ép egy ilyen házi bálban látta Péter újra — először három év után — a különös bájos lényt, kinek jöttét várta kaczér legénylakásában, egy világos juliusi délutánon.

Bájos volt valóban s nem kevésbé különös ez a Bauricet Elise, a kinek majd férje lett s a kit most egy nyugodalmas tanácsos nejként talált fel. Még mindig az a lopózó mosoly, az a vonzó édesség a szerelemben, azzal a különbséggel, hogy most már ott volt szemében, mosolyában a tilos csók

igézete; s feléje futott, kaczéran kinyújtott kezekkel, nem kérdeve, hogy a viszonyok, melyek közt egykor ismerősök voltak, nem szabnak mindkettőjükre tiszteletteljes tartózkodást.

— Férjem: de Lenidon Bernardt; papának egy barátja, Lavoiset Pierre ur...

A két férfi beszélgetni kezdett az első perczek multán.

— Hát nem tánczol, Lavoiset ur?

— Bocsánat, asszonyom.

S Pierre keringett Elise zel, kissé elgondolkozva, hogy a szép fiatal asszony, kit a tánc szokása karjaiba vetett, valóban az övé lehetett volna, ha az élet véletlene nem állott volna eléje első fellebbadásának.

— Sőt nagyon jól tánczol, Musset szerencsét kívánna önnek.

— Verseimért?

— S tánczáért?

— Vigyázzon, hiuvá tesz.

— Igen; még mindig a fellegek közt?

— Olykor, ha a fellegek is ugy akarják?

— Dolgozik most valamin?

— Egy nagyon is egyéni kötetten. Emlekeimen.

Lavoiset karjára vette Lenidon asszonyt s hazafelé vezette.

— Benne leszek, uram?

— Miben?

— Nos, hát könyvében!

— Könyvemben?

— Minthogy az emlékeiről szól!

Pierre maga elé nézett, olyan arczczal, mely azt mondá: Valóban roppantul örvendek, hogy más vette el. Elise nem vette észre s Lenidon ur felé vezette Pierrét.

— Meglátogat ugy-e?

— De...

— Semmi, de. Egész bizalmasan, mint jó pajtások, a kik egymásra bukkantak.

A lépesőn, mialatt még egyszer megigazította bái felöltőjét, Lenidon asszony így szólt férjéhez:

— Különös, hogy milyen találkozások vannak!

A férj boldog ember hangján kérdezte, mint ki bizonyos, hogy szeretik.

— Két testvér van Lavoiset. A költő vagy a szobrász, a kit ma bemutattál?

— A költő.

— Ugy, hát ez kért meg?

— Ez, Pierre.

— Tudod, hogy féltékeny lehetnék.

— Hiszem bizony.

S kaczagott a férj is.

És aztán pár hónapra rá légyottja volt a papa barátjának az asszonynyal.

II.

Elise emelt fővel lépett be, kedves, természetes merészséggel.

— Milyen szép minden. Csak kissé távol.

S mikor levetette kalapját, keztyűjét: — Oh, pompás történet. Mindent elbeszéltem férjemnek!

— Megbolondult? — gondolá Lavoiset.

— Roppantul mulattam! — folytatta bájosan. — Olyan pompás mindent elmondani, a nélkül, hogy elhinnék.

Azt mondta Bernard: kimégysz, kicsi? Feleltem: Látod. Hozzá tehettem volna a szabónőmhöz, a mosónőmhöz. Nem lett volna igaz: ugy-e? Annál természetesebb, hogy elhitte volna. S akkor jobbnak láttam nem hazudni, hogy épen ne higgye el. Már én őszinte vagyok. Hallgathattam volna, mert nem kérdezett tovább; de ez nem lett volna olyan mulatságos. Azt mondtam: Gyanítottad ugy-e, hová megyek? Azt felelte: Persze, valamit vásárolni. Duzzogni kezdtem: Oh szegény fejed, nem találtad el. Hát így néznék akkor ki? Nézd csak ezt a kaczéron feltett kalapot, nézd a keztyűmet — hát ez mit sem mond? Erre aztán kaczagott; Bolond vagy, veled ugyan nem lehet unatkozni! S ki a boldog halandó? Találd ki! — Ismerem? — Persze! Jules — Tudod, hogy nem szeretem az ostobákat! —

Oktave? — Divatos nagyon! — Lavoiset Pierre? — Épen ő! — Gratulálok! Gyanakodtál rá? — Egy csöppet sem! — Mind ilyenek is vagytok ti férfiek. Az igaz, hogy még csak az első légyott a mai.

— Oh még csak annyira vagytok? — Annyira mennyire. — S elmondod majd este a végét? — Ugy sem hiszed el! — miután megcsókolta homlokom, az ajtó felé mutatott, mondván: Siess, szerencsétlen! Barátod vár!

Pierre bámulattal hallgatta. Lenidon Elise asszony feléje fordult mosolyogva:

— Ugy-e pompás!

— Valamire gondoltam, — felelt Lavoiset.

— Lám, bizony, nem is kaczag!

— Férjére gondoltam!

— De hisz az nem valami, csak olyan teremtés, mint ön.

— Jó értelemben véve — gondolá a költő.

— S rá gondolt?

— Kérdeztem magamban, hogy van-e jogom megkérdezni...

— Hogy szeret-e Lenidon ur?

— Mit?

— Hogy szeret-e, soha ember nem szeretette ugy a feleségét!

— Ugy mint ő?

— Örökös imádatlalt van fenséges Eliseze előtt.

Lavoiset lehajtá fejét.

— Szeret, ugy-e Pierre? — megölelte.

Az állat megszólalt a költőben.

— Szeretlek.

— Hátha most jönne a férje? — kérdé hirtelen Lavoiset.

— Nos, az bizony nem volna baj!

— Azt hiszi?

— Tudom.

Az ajtóhoz ment. Visszajött a szoba közepére.

— Lássá, itt esnek el.

— Megölné?

— Nem volna szükséges, édesem. Ugy szeret, hogy azonnal meghalna.

III.

Mindig van valami váratlan a művészek modorában. Pál megremegett, elirtózott.

Lenidon asszony ott állott előtte.

— Nos?

— Távozzék, asszonyom!

— Mit?

— Távozzék!

Elise megmeredt:

— Nyomorult!

— Látni akartam, hogy néznek ki a szörnyetegek, női alakban.

DEBRECZENI VÁROSI SZÍNHÁZ.

Folyó szám 71.

Bérlet 56-ik szám „B”

Holnap, szombaton, december 8-án:

Coriolanus.

Tragédia 3 felvonásban.

SZEMÉLYEK:

Coriolanus . . .	Komjáthy J.	Szenátor . . .	Páchy L.
Titus . . .	Tanay Fr.	Polgár . . .	Nagy Gy.
Menenius . . .	Bartha I.	Volumnia . . .	Breznai A.
Sicinius . . .	Iffy Szatmár	Virgilia . . .	Fői Flóra
Junius . . .	Pataki B.	Valeria . . .	T. Halmi M.
Tullus . . .	Odry Á.	Servilia . . .	Bárdos I.

Holnapután, vasárnap, decz. 9-én két előadás: Délután 3 órakor, félhelyárrakkal

Koldusdiák.

Operette 3 felvonásban.

Este 7 és fél órakor, rendes helyárrakkal, bérlet-szünetben, az Uránia színház előadása:

Páris 1900-ban

és ujdonságul először:

Parasztzivek.

Népszínmű 1 felvonásban.

Menetrend.

Érvényes 1900. évi május hó 1-ső napjától.

Debreczenből az alábbi állomások felé indul	416	1027	901	1236	710	1200*
P.-Ladányba	érk. 503	1128	948	145	810	128
Nagyváradra	639	148	—	342	—	342
Szeghalomra	—	—	—	421	—	421
Budapestre	940	545	150	810	—	602
Debreczenbe a fenti állomások felől	érk. 1144	336	626	233	514	741

* Csak kedden közlekedik.

Debreczenből az alábbi állomások felé indul	1217	356	256	522	758
Ér-Mihályfalvára	érk. 100	458	357	635	913
Nagy-Károlyba	136	603	500	759	1040
Szatmár	220	708	611	917	1203
Királyházára	315	827	733	136	—
Taraczközre	433	1014	914	—	—
M.-Szigetre	456	1050	950	—	—
N.-Booskóra	532	1203	1102	—	—
Kőrösmezőre	730	340	145	—	—

Debreczenbe a fenti állomások felől érkezik	751	1012	355	1216	645
---	-----	------	-----	------	-----

Debreczenből az alábbi állomások felé indul	822	401	658
Nyiregyházára	érkezik 939	518	816
Királytelekre	1012	558	935
Szerencsre	1121	703	1043
Kassára	330	—	556
S.-A.-Ujhelyre	439	814	—

Debreczenbe a fenti állomások felől érkezik	807	1207	753
---	-----	------	-----

Debreczenből az alábbi állomások felé indul	835	431	—
Sáránra	érkezik 916	504	—
Nagy-Léta—Vértesre	1043	618	—
Derecskére	957	545	—
Debreczenbe a fenti állomások felől érkezik	718	313	—

Debreczenből az alábbi állomások felé indul	442	421	—
Ohat-Kócsra	érkezik 734	659	—
Tisza-Füredre	832	756	—
Füzes-Abonyba	1024	—	—
Debreczenbe a fenti állomások felől érkezik	800	545	—

Debreczenből az alábbi állomások felé indul	520	1120	408
Hajdu-Nánásra	érkezik 817	118	621
Büd-Szt.-Mihályra	852	—	658
Tisza-Lökre	917	—	729
Debreczenbe a fenti állomások felől érkezik	817	330	635

Az éjjeli idő este 6 órától reggeli 5.59 perczig a perczeket jelző számjegyeknek aláhuzásával van jelölve.

A vastagabb számjegyek gyorsvonatok érkezési és indulási idejét jelzik.

Laptulajdonos: a Csokonai-nyomda.

Chief-Office 48, Brixton-Road, London, SW.

Thierry A. gyógyszerész

DIGESTIV

pora valódi angol egyetemes ét- és emésztő-por, mely gyomorbetegségek minden neménél hatás tekintetében utólérhetetlen. Étvág-gerjesztő és előmozdítja az emésztést. Minden doboznak a készítő aláírásával kell ellátva lenni.

Egy dobozt 3 korona előleges beküldése után bérmentve küld

Apotheker A. Thierry's Balsam-Fabrik in Pregrada bei Rohitsch-Sauerbrunn.

Leszállított árak!

Leltározás alkalmából december hó folyamán a raktáron lévő

Női ruhashöveteket

színes selymeket, mosó velezeket, atlas-satin és batisztokat, haraszt-kendőket,

valamint

szőnyeget, függönyöket

tetemesen leszállított áron árusítjuk el.

Szabó Lajos Fiai

Debreczen, Rózsater.

Több ezer darab
maradék női ruhashövetekből
feltűnő olcsó áron.7 méter egy ruhának való női
divatszövet 1 frt 75 kr.**MIHALOVITS I. gyógyszertára a „Kigyó“-hoz**

DEBRECZENBEN

Ajánlja

Harmat-arczporát (pouder)

mely készítmény üde színt kölcsönöz az arcznak s nem rontja az arczbőrt. Kitűnő illata, teljesen ártalmatlan volta, valamint finomsága által vetekedik bármilyen arc- vagy rizsporral. Jól tapad és igen jól fed.

A **Harmat-Creme** s **Harmat-szappannal** együtt használva az arczbőrt üdév, széppé teszi s megóvja a megránczosodástól. **Kapható háromféle színben (fehér, rózsás s creme szín).** Minta doboz **Harmat-pouder** ára 50 fillér (pamacsosál 60 fillér). Nagy doboz ára 1 korona 80 fillér. — Ajánlja továbbá következő arczporait: **Berlini fettepouder** (háromféle színben) kis dobozban.

1 doboz 40 fillér.

Veloutin-pouder (háromféle színben) kis dobozban.

1 doboz 60 fillér.

! Nagy Karácsonyi Vásár !**Halmágyi Sámuel**

női felöltők áruházában, Debreczen, Főtér

A RAKTÁRON LÉVŐ

Kabát,

Plüsch kabát,

Övök,

Szörmeárukban:

Paletó,

Gallér,

Jabok,

Gallér,

Sapka,

Bunda,

Blousok,

Csokrok stb.

Karmantyu (Muff)

Collier stb.

feltűnő olcsó árakban lesznek eladva.